

Ти чувствувашь дълбоко
и виждашь какъ съ скокове
сърдцето на земната гръдъ
растнатъ безбройни цвѣтя.

Надъ мойта земя
въ небето
опира
Пиринъ.

И муритѣ въ буря
илинденски приказки пѣятъ,
надъ Охридъ лазура е
толкозъ просторенъ и синъ,
а още надоле
е свѣтлия брѣгъ на Егея.

Спомнямъ си само.
И ето нахлува кръвта
въ сърдцето, което
топи се отъ нѣкаква нѣжностъ . . .
Моя страна! Моя прекрасна страна! . . .
Поена съ кръвъ
и разлюлѣна въ
мятежи.